

عنوان مقاله:

بوطبقای روایت در منظومه های عاشقانه رمزی و تمثیلی بر اساس الگوی ولادیمیر پراپ

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 14، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

عیسی داراب پور - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

علی گراوند - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

حسن سلطانی کوهبنانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام، ایلام، ایران.

خلاصه مقاله:

در این مقاله که به شیوه توصیفی و تحلیلی نگاشته شده است، مطابق نظریه ریخت شناسی پراپ، به تحلیل و مقایسه ساختار روایی ۱۳ منظومه عاشقانه رمزی و تمثیلی پرداخته شده است. این منظومه ها ورای ظاهر عاشقانه و روایی، به سبب بن مایه های رمزی، تمثیلی و عرفانی در میان منظومه های عاشقانه ادبیات فارسی، ساختاری متمایز دارند. نتایج حاصل از پژوهش، پس از تجزیه و تحلیل منظومه ها بر اساس الگوی روایی پراپ و همچنین کشف پیوند بینامتنی مشترک میان آن ها، بیانگر این است که منظومه ها از لحاظ ساختار، کارکرد، شخصیت، مشابه و نزدیک به هم هستند و از قراردادهای تقریباً یکسانی پیروی می کنند. این منظومه ها بر مبنای ۱۹ کارکرد اصلی و چهار تیپ شخصیتی (قهرمان، شاهزاده خانم، یاریگر و شریر) بنا نهاده شده اند. طرح کلی روایت در منظومه ها، گویای ساختار روایی مشابه آن ها است که به صورت تغییر وضعیت از حالت متعادل و بازگشت دوباره به حالت تعادل است. بر این اساس با توجه به نحوه به هم ریختن تعادل و حرکت آفرینی در صحنه آغازین قصه ها، دو الگوی کلی برای ساختار روایی داستان ها وجود دارد: ۱. حرکت آفرینی بر اساس نیاز ۲. حرکت آفرینی بر اساس نیاز و شرارت شریر.

کلمات کلیدی:

ریخت شناسی، تحلیل ساختاری، منظومه های عاشقانه رمزی و تمثیلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1777676>

